ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ –
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
– БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА ŠVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 163. TWO SECTIONS (SECTION 1) ЦЕНТІВ 20 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК · СУБОТА, 30-го СЕРПНЯ (AUGUST) 1975 No. 163. VOL. LXXXII.

Перший „Історичний атляс України" має появитися ще цього року

(П. С. УІТ). — З рамені Українського Історичного Т-ва під кінець 1975 р. появиться перший Історичний Атляс України, необхідне видання для усіх, хто цікавиться історичним розвитком України. Матеріяли до атлясу опрацювали д-р Іван Тесля і картограф Е. Тютько. Редактором цього фундаментального видання є д-р Любомир Винар. Консультантами і рецензентами окремих історичних карт і супровідних текстів є д-р Марко Антонович, д-р Олександер Домбровський, д-р Кордиш-Головко, мґр Михайло Ждан, д-р Володимир Кубійович ,д-р Олександер Оглоблин і проф. Лев Шанковський. Атляс складається з 40 кольорових карт, відповідних коментарів, короткого історичного словника, вибраної бібліографії й індексу. Крім того, вміщено репродукції деяких старих чужинецьких мап з описом України в XVI, XVII і XVIII стол.

Праця над цим фундаментальним виданням інтенсивно провадилася продовж останніх двох років. Є це піонерське видання, яке вимагало великого вкладу праці усіх співробітників атлясу. Тематично „Історичний Атляс України" охоплює археологію ,старинну історію України, українське середньовіччя, (Київську і Галицько-Волинську Державу, Україну після скасування Гетьманщини, Україну в XIX ст., Українські землі в Першій світовій війні, Українську Державу в 1918-1920-их рр., Карпатську Україну, Україну під час Другої світової війни, дії Української Повстанської Армії, Україну після Другої світової війни, Українці у світі (Азія й інші континенти). Кожна карта попереджена супровідн о ю статтею, яка не лише пояснює зміст історичної карти, але також подає найважливіші події, які відносяться до даного історичного періоду. Крім того, кожна карта має відповідне резюме в англійській мові. Мовним редактором згаданого видання є д-р Марко Антонович. Це видання буде належати до основних довідкових публікацій і заповнить прогалину в українській історичній і географічній літературі.

Треба пригадати, що в совєтських виданнях вже від 1965 року обговорюється питання видання історичного атлясу УССР. Вже проминуло повних десять років і цей заповіджений атляс не появився.

УІТ заплянувало низку фундаментальних історичних праць. Крім атлясу історії України, згадаємо підготовану Бібліографію української історії в англійській мові, обговорюється питання видання Словника української історії і англомовної академічної історії України, підготовляється перша наукова Історія Українців в Америці.

В ЦЬОГОРІЧНИХ ВИБОРАХ У БАГАТЬОХ СТЕЙТАХ ЗОБОВ'ЯЗУВАТИМЕ ДВОМОВНІСТЬ

Вашінґтон. — Департамент справедливости інформує, що з огляду на новий додаток до закону з 1965-го року, який стосується прав виборців, під час цьогорічних осінніх виборів принаймні у 464-ох повітах в 27-ох стейтах зобов'язуватиме двомовність, тобто, якщо в даній виборчій окрузі принаймні 5 відсотків виборців не вважає англійську мову своєю рідною мовою, то всі повідомлення про вибори та інструкції мусять бути подані не тільки в англійській мові, але також в мові цієї етнічної групи. Асистент генерального прокуратора ЗСА Стенлі Поттінджер заявив, що його бюро вже тепер розсилає повідомлення в цій справі до урядовців в цих виборчих округах. Бюро Перепису має невдовзі подати офіційний список виборчих округ, в яких зобов'язувативме двомовність. Стенлі Поттінджер заявив, що новий додаток до закону може „спричинити деякі труднощі", бо наприклад в Сан Франсіско треба було б друкувати всі повідомлення й інструкції в справі виборів в англійській, еспанській та китайській мовах. В інших місцевостях ці інформації мусіли б бути подані в різних мовах індіянських племен. Між 27-ма стейтами, в яких може зобов'язувати ця двомовність, находяться Ню Йорк, Коннектикат і Міннесота.

Канада і СССР полагодили непорозуміння щодо риболовлі

Оттава. — Речники канадського уряду в четвер, 28-го серпня, повідомили, що Канада та Совєтський Союз понада та Сов. Союз полагодили непорозуміння щодо дах канадського атлантійського побережжя, як також щодо причалення совєтських кораблів до канадських портів. В кінці липня Оттава заборонила совєтським риболовним кораблям причалювати до канадських портів, закидаючи совєтам, що вони безперервно виловлюють більше риб в канадських водах, ніж дозволяє квота, на яку погодилися ці дві держави. Канадський уряд також закидав, що совєтські риболовні кораблі ушкоджують сіті канадських рибалок. Справа була так серйозна, що канадський прем'єр - міністер П'єр Трудо писав спеціяльного протестного листа до совєтського прем'єра А - лексея Косиґіна. Протягом цього тижня відбувалися переговори між представниками Москви і Оттави, на яких канадські власті погодилися знову дозволити совєтським кораблям причалювати до канадських портів, а також вирішено створити спільну комісію, яка полагоджувала б майбутні непорозуміння між Канадою та СССР щодо риболовлі.

БЕЛЬГІЙСЬКА КОМПАНІЯ ПОСЕРИДНИЧАЄ

Вашінґтон. — Столичний щоденник „Вашінґтон Пост" помістив у числі з 24-го серпня ц. р. коротку нотатку, що Совєтський Союз переслав через бельгійську компанію у Антверпені п'ять мільйонів долярів для португальських комуністів. Ця вістка викликала деяку констернацію у бельгійськ и х кругах. Речник бельгійської розвідки заявив кореспондентам, що бельгійські урядові чинники перевіряють тепер правдивість цієї вістки, згідно з якою СССР пересилав досі всю грошеву допомогу через бельгійську фінансову установу.

ПОРТУГАЛІЯ НА ПЕРЕДОДНІ ЗМІНИ УРЯДУ, ОСТРОВИ ПОГРОЖУЮТЬ, БОРОТЬБА ПАРТІЙ ТРИВАЄ

Лісбона, Португалія. — Президент Португалії Франціско да Коста Ґомез, його дорадники, як також опозиційні до теперішнього прем'єра Васко Ґонсальвеса військовики безперервно нараджуються, шукаючи мирної розв'язки дуже трудного положення в країні. Речник Президента повідомив у п'ятницю, 29-го серпня ц. р., що Португалія стоїть на передодні змін уряду і що президент Ґомез, спільно з прем'єром Ґонсальвесом і шефом головного штабу армії опрацювали пропозицію, яка може бути розв'язкою, якщо усі політичні партії на неї погодяться. Президент і Висока Рада Революції пропонують назначити прем'єром на місце Ґонсальвеса шефа штабу морської піхоти ген. Хозе Батісту Пінґеїро Азевадо, а сам Ґонсальвес, який також є військовим генералом, мав би пізніше перебрати якесь високе становище в армії. Проти цієї пропозиції виступив генеральний секретар Комуністичної партії Португалії Альваро Кунгаль, вимагаючи поновного скликання Ради Революції з його присутністю. Кунгаль при тому заявив, що уступлення Ґонсальвеса не відсуває загрози громадянської війни, а навпаки, її зближує.

На згаданому засіданні Високої Ради Революції президент Ґомез прочитав звідомлення команданта військових частин на острові Мадейра, у якому говориться, що підпільні визвольні організації на Мадейрі, які колись не представляли собою ніякої сили, зуміли сконсолідуватись, створили тимчасовий уряд і, використовуючи слабість центрального уряду в Лісбоні та загальні антикомуністичні настрої населення, стали загрожувати відірванням від материка. Подібна ситуація існує на Азорських островах і тому президент Ґомез апелював до військової хунти, опозиційних старшин, прем'єра Ґонсальвеса і політичних партій, що вони взяли це все під увагу при шуканні розв'язки загальної кризи.

У міжчасі Соціялістична партія заявила, що пропонований Високою Радою Революції і президентом ген. Азевадо є сприємливою особою і вони будуть піддержувати його номінацію. Однак Соціялістична і Народно-Демократична партії, як також декілька дрібніших партій побоюються, що Комуністична партія вже розпочала заходи, поза плечима прем'єра Ґонсальвеса, для широкої підпільної діяльности у випадку зміни. Проти такої діяльности протестують навіть ті ліві угрупування, які досі співпрацювали з комуністами.

УКРАЇНСЬКЕ „Ґ" БУЛО ПРЕДМЕТОМ УВАГИ НА МІЖНАРОДНОМУ КОНҐРЕСІ ФОНЕТИКІВ

Лідс, Англія (ОУПС). — В рамках 8-го Міжнародного Конґресу Фонетиків у місцевому університеті відбулася 23-го серпня ц. р. доповідь проф. Яр. Рудницького з Вінніпеґу про заборону й ліквідацію українського „ґ" в СССР. Виходячи з історичних документів XVI - XVIII сторіч, автор ствердив, що ця буква, як виразник звука й фонеми „ґ", була заборонена в СССР у 1933 р. й з того часу тільки крадькома появляється в наукових працях в Україні. За те в українській діяспорі вона вільно зберігається, створюючи тим самим стан „диґлосії" в українській мові в цілому. Автор згадав про свої заходи в цій справі перед ЮНЕСКО й міжнародними фонетичними асоціяціями (напр. у Токіо 1971). Заборона українського „ґ" це один із лінґвіцидних російських актів в Україні, що знайшли свій вираз м. ін. в „Емському указі" з 1876 р., в сторіччя якого автор надрукує свою доповідь разом із іншими працями про лінґвіцид у СССР.

В Буенос Айресі відбулася Конференція ІСНО

Буенос Айрес. (М. Ф.) — З нагоди закінчення будови імпозантного дому централі Т-ва „Відродження" в Буенос Айресі, на яке приїхали також гості з Бразилії, у „Відродженні", при вул. Маса 150, 11 липня ц.р. відбулася Конференція Ідеологічно - Споріднених Націоналістичних Організацій (ІСНО).

Конференція відбувалася в новозбудованій залі, в якій рівночасно, на час святкувань закінчення Дому „Відродження", відбувалася мистецько - культурна і фолкльорна виставка, яку влаштувала Організація Українок „Відродження" (ОУВ).

Конференцію відкрив заст. голови „Відродження" Володимир Котульський.

У програмі нарад конференції були: звідомлення з діяльности поодиноких споріднених організацій, їх секторів та філій (що було підсумками праці із своїми позитивами і неґативами), справа наладнання співпраці між поодинокими спорідненими організаціями і дискусія.

Звіти подавали: з Арґентини — Централя Т-ва „Відродження", Кред. Кооп. „Відродження", Філії Т-ва „Відродження" в Беріссо, Мунро і Авелланеді, ОУМ (Організація Української Молоді), ОУВ (Організація Українок „Відродження"), Редакція „Нашого Клича", Рідна Школа та Оселя „Калина".

Проф. Степан Плахтин з Курітиби (Бразилія) звітував про Українсько - Бразилійський Клюб, Жіночу Організацію, Організацію Молоді (КЛЕМ та Фолкльорну групу.

Опісля відбулася дискусія. Тут були висказані різні думки і пропозиції для реалізації всяких задумів, які могли б збільшити видайність праці у різних ділянках, а також для нав'язання тіснішого контакту між українцями Арґентини, Бразилії, Параґваю і Уруґваю. Одною з головних тем, які поручено в дискусії, була справа заложення кредитової кооперативи при ХОС-і. Говорено також про співпрацю на відтинках: преси, молоді, вза - ємне відвідування себе і т.п.

Під кінець нарад вибрано підкомітети Молоді, Культурно - Освітню, Жіночу та Фінансову, які мали б опрацювати плян праці між спорідненими організаціями Арґентини і Бразилії. У підкомісії ввійшли представники Бразилії та Арґентини.

Гостей з Бразилії прибуло 17 осіб.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ПОЧАТОК НАВЧАННЯ В „НАШІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ"

Філядельфія, Па. (М. Б.) — Дирекція „Нашої Української Школи" при Осередку СУМА ім. УПА в Філядельфії повідомляє, що новий навчальний рік пічнеться 6 вересня 1975 р. Навчання попередить Свята Літургія в намірені молоді в церкві Христа Царя на Найставні о годині 9-ій рано. Опісля всі учні з батьками перейдуть до школи — Дім Української Молоді, де одержать потрібні інформації, познайомляться з учителями та одержать потрібні книжки. Реєстрація нових учнів відбудеться в п'ятницю 5 вересня від год. 6-ої до 8-ої вечора і в суботу 6-го вересня ц. р. від год. 10 рано в Домі Української Молоді. Нормальне навчання пічнеться в суботу 13 вересня ц.р. о год. 9-ій рано.

ОКРУГА УНС ЛІГАЙ ВЕЛЛІ ВШАНУЄ ПІОНЕРІВ

Аллентав, Па. — Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Лігай Веллі інформує, що для вшанування піонерів і будівничих УНСоюзу Округа влаштовує в неділю, 7-го вересня ц. р. о год. 3-ій по полудні в залях Українського Клюбу при 803 Н. Фронт вулиця в Аллентавні — бенкет, а опісля забаву з танцями при звуках оркестри „Золота Україна". Вступ на бенкет дол. 7.50. В бенкеті, на якому будуть відзначені заслужені для УНС піонери, візьмуть участь члени Екзекутиви.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДБУДЕТЬСЯ СТУДІЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ ОДВУ

Філядельфія, Па. — Заходами Центральної Управи Організації Державного Відродження України (ОДВУ) тут в суботу, 6-го вересня ц. р. о год. 3.30 по полудні в залі УСО „Тризуб" — 4932 Н. Брод вулиця, відбудеться Студійна Конференція на тему: „Україна у світлі сучасних світових змін". У програмі передбачено: відкриття — проф. д-р Богдан Гнатюк та доповіді: „За актуалізацію українського питання на міжнародному форумі" — д-р Денис Квітковський; „Можливості нашої дії на міжнародному форумі у зв'язку з рухом оборони прав людини" — проф. Богдан Боцюрків; „Російські дисиденти у світлі визвольних процесів в Україні" — д-р Марко Антонович. Після доповідей відбудеться дискусія.

УКРАЇНСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ НЮ ЙОРКУ ЗАПОВІДАЮТЬ НАРАДУ

Ню Йорк. — Комітет Об'єднаних Українсько - Американських Організацій Великого Ню Йорку — Метрополітальний Відділ УККА інформує, що в середу, 3-го вересня ц. р. год. 6.30 веч. в приміщенні Українського Народного Дому при 2-ій евеню, відбудуть наради представників українських організацій Ню Йорку і околиці в справі Всенародної Маніфестації, запланованої на 21-го вересня. Маніфестацією українські громади на сході ЗСА вшанують 200-річчя Американської Незалежности, 100-річчя українського поселення і День Української Жінки - Героїні.

СТЕЙТОВИЙ ДЕНЬ УНС В НЮ ДЖЕРЗІ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Округи УНСоюзу стейту Ню Джерзі — Перт Амбой, Нюарк, Джерзі Сити і Пассейк, влаштовують в неділю, 7 вересня ц. р. в Українському Селі у Бавнд Бруку — Стейтовий День УНСоюзу з великою мистецькою і розваговою програмою, в якій візьмуть участь Ансамбль бандуристок із Савт Бавнд Бруку, Пластова співоча група „Кобза" з Пассейку, та інші танцювальні і вокальні групи. Вагато несподіванок для молоді і старших. На забаві гратиме оркестра „Вишивки" Б. Хомута.

Працівники Союзівки влаштували першу мистецьку виставку

Союзівка (З.С.) — До широкої різноманітности програм, імпрез та зайнять ця оселя УНСоюзу, яка притягає щорічно тисячі гостей з усіх закутків українського поселення в ЗСА, Канаді й інших країнах вільного світу, додано цього року ще одну культурну імпрезу — виставку мистецьких праць молодих працівників. Виставка, яку зорганізувала Маріянна Чайковська, учасниця Курсів Українознавства, яка після їх закінчення залишилася на працю на Союзівці, тривала два дні, середа і четвер, 27 і 28 серпня, і оглянули її численні гості оселі та відвідувачі з-поза Союзівки. Серед коментарів у вписувальній книжці можна було побачити завваги від „знаменито" до „слід більше і частіше повторяти".

Ідею мистецької виставки видвигнули самі працівники, а їх почин „поблагословив" управитель оселі Володимир Квас, додержуючися гасла „Лицем до Молоді на практиці" та вже довголітньої настанови УНСоюзу дати українській молоді якнайширший форум для вияву талантів, здібностей і зацікавлення на працю на цій оселі: „Кладемо наголос не тільки на обов'язковість у виконанні поодиноких праць молодими людьми під час літнього сезону — сказав п. Квас — але й на їхні таланти у співі, в грі на бандурі, піяно чи інших інструментах, як рівнож в танцях, деклямуванні тощо." Відомо, що крім гостинних виступів кращих українських сил, до найкращих імпрез в рамках культурно - розваговіх програм на Союзівці, належать виступи працівників цієї оселі, які присвячують свій вільний від праці час пробам, щоб уприємнити гостям їхній побут на оселі. В цьому сезоні до цієї групи належало понад 15 працівників на чолі з конферансьє Аньою Дидик, Оксаною Борбич, Романом Кизиком, Олександром Худоліїм, Оксаною Тромсою, Теодором Семчишином та Стефаном Шкафаровським.

Шість молодих працівників — п'ять дівчат та один юнак — виставили свої мистецькі твори, від різьби до акварель, під час дводенної виставки, першої за час 23-літнього існування Союзівки. У цій виставці взяли участь: Маріянна Чайковська, 22-літня студентка Бернард коледжу при колюмбійському університеті, де вона студіює мистецтво — акварелі та рисунки; Марта Коленська, 18-літня студентка Ратґерс університету в Нюарку, Н.Дж., — чорно - білі рисунки; Юрій Турко, 15-літній студент Української Академії при парафії св. Юра в Ню Йорку — різьба (хрести), яку він вивчає в маестра М. Черешньовського; Ростислава Макух, 18-літня студентка Гофстра університету в Ню Йорку — вишивки і гаптування; Оксяна Цегельська — 17-літня студентка останнього року Лібер - ти Гай Скул — кольорові чорничні рисунки; Христина Ґижа — 19-літня студентка Квіннипаск коледжу в Коннектікат — фотографія.

Разом виставка начислила 44 експонати, деякі з яких закупили гості - відвідувачі.

Єгипет готовий погодитися на договір, Ізраїль зволікає

Єрусалим. — Хоча єгипетський президент Анвар ель-Садат заявив у четвер, 28-го серпня, що він готовий вже цієї суботи чи неділі дати свою початкову згоду на договір щодо сепарації єгипетських й ізраїльських військових частин на території Сінайського півострова, то виглядає, що ізраїльс ь к і власті не цілком задоволені з деяких постанов щодо політичних концесій з боку Єгипту. Речники ізраїльського уряду заявили кореспондентам, що Єгипет старається усунути з договору деякі точно сформульовані постанови щодо єгипетських політичних концесій, але хоче задержати ті постанови, які стосуються територіяльних концесій з боку Ізраїля.

Згідно з тентативним домовленням, Ізраїль, за посередництвом державного секретаря Кіссінджера, погодився відтягнути свої військові частини з гірських переходів Мітла та Гіді, а також з нафтових піль Абу Рудейс, захоплених під час війни в 1967-му році .Натомість Єгипет мав би обіцяти не вживати збройної сили проти Ізраїлю, до великої міри припинити свою антиізраїльську пропаганду, також можливо навіть дозволити ізраїльським кораблям користуватися Суеським каналом. ЗСА обіцяли, що за те, що Ізраїль звільнить єгипетські нафтові поля, Вашінґтон призначить фінансову допомогу, щоб Ізраїль міг закуповувати нафту на світових ринках. Крім того, американські цивільні особи займатимуть два із чотирьох постів між військовими лініями Ізраїля та Єгипту із завданням попереджувати про несподіваний напад однієї зі сторін.

Якщо в кінці цього тижня Ізраїль та Єгипет дадуть свою початкову згоду на договір щодо сепарації військових частин, то дальші переговори між представниками цих двох держав відбуватимуться в Женеві, де за кілька тижнів правдоподібно буде підписана остаточна угода.

ЗСА запевняють підтримку для Південної Кореї

Сеуль. — В середу, 27-го серпня, ЗСА запевнили уряд Південної Кореї, що вони додержаться оборонного договору, підписаного з цією азійською державою і допоможуть відбити будь-яку аґресію з боку комуністичної Північної Кореї. Секретар оборони Джеймс Шлесінджер, промовляли на пресовій конференції, підтвердив, що Вашінґтон наразі не плянує зменшувати кількости американських вояків, які відбувають службу в Південній Кореї. В Південній Кореї тепер перебуває 42,000 американських вояків. У середу секретар Шлесінджер закінчив 2-денні наради з представниками південнокорейського уряду. Після цих нарад видано спільну заяву, в якій ЗСА обіцяли якнайшвидше виконати зобов'язання 5-річного пляну, який має на меті змодернізувати зброю південнокорейських військових сил.

Нікодим відправив Літургію в базиліці св. Петра

Вінніпеґ. — Канадський щоденник „Вінніпеґ Фрі Пресс" з 16-го серпня інформує, що відпоручник московського патріярха Пімена і голова делеґації Російської Православної Церкви в Римі, Митрополит Н і к о д и м (Ростов), відправив разом з Астраханським єпископ о м Михаїлом і в сослуженні чотирьох православних священиків Святу Літургію в Базиліці св. Петра в Римі. Згідно з цією інформацією, дозвіл на відправлення Служби Божої дав сам папа Павло VI в часі авдієнції російської церковної делеґації, яка разом з високими католицькими теологами після ділової сесії в справах екуменізму, відвідала Папу у його літній резиденції в Кастель Ґандольфо біля Риму.

Відбудеться посвячення пам'ятника на могилі бл. п. Архиєпископа Іова

Бавнд Брук, Н. Дж. — Тут з благословення Владик и Митрополита Мстислава 21-червня ц. р. був створений Комітет для підготови посвячення пам'ятника на могилі бл. п. Владики Іова, капеляна Українського Резистансу в роках 1942-44, І УД УНА в роках 1944-46 і ген. капеляна Українського Вільного Козацтва від 1969 р. до смерти. До Почесного Комітету увійшли: Владика Митрополит М с т и с л а в, ґен. штабу ген. полк. П. Шандрук, кош. от. УВК інж. А. Кущинський, головний комбатант СВУР сот. І. Поліщук і голова Б-ва б. в. І УД д-р Р. Дражньовський.

Діловий Комітет очолив о. прот. Євген Новицький, а його заступниками обрано Івана Довгаля (СВУР — Канада), Богдана Артимишина (Б-во б. в. 1 УД) та Йоахима Вишневец ь к о г о (УВК).

Дату посвячення пам'ятника призначено на суботу 13-го вересня, 1975 р. і вирішено просити до участи усі комбатантські, церковно-громадські та молодечі організації.

Після поминальної Служби Божої і акту посвячення пам'ятника відбудеться тризна в головній залі Осередку св. Андрія.

Емерити можуть одержувати пенсійні чеки через „Самопоміч"

Джерзі Сити (МК). — Федеральний Уряд, Бюро Касира повідомляє, що емерити західніх стейтів можуть з початком вересня, а емерити східніх стейтів з жовтнем 1975 року, переливати їх місячні чеки соціяльного забезпечення й додаткових соціяльних прибутків безпосередньо на щадничі конта в кредитових кооперативних касах. Справа нової процедури висилки була дбайливо розглянена федеральним урядом і попередньо випробувана у двох стейтах та виказала потребу й корисність. Відповідне повідомлення отримають пенсіонери з наступним чеком, де буде вияснена процедура, яка запобігає крадіжкам чеків чи втратами на пошті. Бажаючі користати з цієї нагоди можуть зголошуватись у кредитових українських кооперативних касах, де якраз одержано призначені для того формулярі.

ВІДКРИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ СЕМІНАРІЇ

Бавнд Брук, Н. Дж. — Консисторія Українсь к о ї Православної Церкви в З - СА інформує, що у неділю, 7-го вересня ц. р. в Осередку УПЦеркви Савт Бавнд Бруку відбудуться урочистості відкриття української православної семінарії. Програма включає Архиєрейську Святу Літургію і Молебень, Інавгураційний акт у будинку Семінарії, та бенкет в Голлідей Інн у Сомерсілі.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n. Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на ½ року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поєднані долею

Надрукована побіч ілюстрація-карикатура взята з видаваного в Києві „на украінском язике" гумористичного журналу „Перець" за липень 1975. До неї додано підпис: „Брати - розбійники". „Символіка" цієї карикатури наявна: американська долярова гадина з двома головами — одна „єврейського сіоніста" і друга „українського буржуазного націоналіста", із пораненнями на лиці та з пощербленими мечами в руках.

Власне під цим гаслом проти американської „долярової гадини" та „долярової спільноти" українців і жидів у їхніх змаганнях за належні їм — і навіть гарантовані самою совєтською паперовою конституцією та совєтськими міжнародними зобов'язаннями — найосновніші людські права проходить і вся совєтська пропаганда для приховання і виправдання режимового нехтування та грубого не тільки порушування, але й суцільного заперечування тих прав. На підставі цієї совєтської пропаганди брехні й обману можна б прийти до висновку, що Совєтський Союз і з ними „прогресивне людство" має тепер чотирьох найзапекліших ворогів: американських „імперіялістів" і китайських „маоїстів" поза Совєтським Союзом та жидівських „сіоністів" і українських „буржуазних націоналістів" внутрі того рабовласницького Союзу.

Очевидно, що „імперіялісти" і „маоїсти" поза Совєтським Союзом не мають причин і потреб занадто зважати на таку совєтську пропаганду, бо вона і кінчається на такому словесному паплюженні. Інша справа із „сіоністами" та „буржуазними націоналістами", які живуть у Совєтському Союзі та є жертвами не тільки словесної пропаганди, але й вирафінованих та найбільш жорстоких фізичних тортур і поневірянь по совєтських концтаборах, в'язницях чи закладах для божевільних, а якщо вони ще не ув'язнені, то їх вважається за громадян якоїсь там нижчої кляси та при кожній нагоді їх дискримінується.

Цілком природно, що в таких обставинах спільна доля, чи в цьому випадку спільна недоля, поєднує людей і народи. Різні факти, також спостереження відвідувачів в Україні чи принагідні розмови з туристами з України, вказують на дуже здорове і дуже побажане поєднання між жидами і українцями. Єднає їх не „американський долляр" чи „маоїсти", але спільна недоля під московським караулом та спільна боротьба за спільні для всіх людей світу людські права.

Ясно, що такого поєднання між жидами й українцями совєтські верховоди найменше собі бажають та „істинно" совєтськими методами намагаються цій дружбі перешкодити. Користуючись ще царськими вигадками про українську участь у жидівських погромах та вже своїми власними пропагандивними брехнями про вислуговування українців нацистам, як і не гребуючи всілякими провокаціями, совєтські верховоди намагаються розпалювати пристрасті жидівсько-української ворожнечі, щоб цим послабити грізну і небезпечну для них жидівсько-українську співпрацю в обороні спільних прав.

Із сказаного напрошується відповідний практичний висновок також і для жидів та українців поза совєтською тюрмою народів.

I. Вовгук

„ЗАКЛЮЧНИЙ АКТ" В РОЗУМІННІ ЦК КПСС

III

А 19-го серпня, через п'ять днів після плятонічної заяви Кіссінджера про американські симпатії до демократичних сил Португалії „Правда" в довгій статті обвинуватила к е рівництво Спільного Ринку, Соц. Інтернаціонал і всі „імперіялістичні сили з їхнім пекінським спільником у втручанні у внутрішні справи Португалії, твердячи, що міжнародна реакція буцім то „намагається повернути розвиток політичних подій в бажаному їй напрямкові". Офіціоз ЦК КПСС, відкрито, підтримуючи португальську комуністичну партію, закликає до „масової солідарности з тими політичними силами Португалії, які ведуть уперту і важку боротьбу проти наступу реакції всередині країни і з-зовні, підтримати комуністів країни". („Правда", 19 серпня). Таке воно є брежнєвське розуміння невтручання.

*

Підписавши Заключного акта з його шостим принципом про „Невтручання у внутрішні справи", великі політики дуже догодили імперській системі большевицької сваволі в її нищенні національних і людських прав, щоб зберегти колоніяльну потугу СССР з її неключимим рабством. Всі ж бо знають, що в російському царстві найменший зияв незгоди з політикою „непомильної" партії вважається протидержавним злочином, суворо карається людей запідозрених в одержуванні допомоги з-зовні. Принцип невтручання зінтерпретований за большевицькою непомильною логікою навиворіт дає змогу московській владі посилювати утиски проти людей, що стоять у боротьбі проти сваволі за національні і людські права, вбачивши н а в і т ь у моральній підтримці невдоволених тоталітарною системою порушення норм, підписаних у Гельсінках.

В четвертому розділі лекції радиться якнайповніше насвітлити „головні напрямки протиборства ідеології", заперечити „буржуазні міти" про недоліки соціялістичної системи", нединамічність економічного й соціялістичного розвитку країн соціялізму". В методичній розробці лекції журнал вимагає, щоб лектори розкрили перед слухачами всі намагання капіталістів „викликати у совєтських людей незадоволення соціялістичною дійсністю, байдужість до цінностей соціялістичного суспільства". Знаючи добре про невдоволення населення низькою якістю виробів „отечественної" продукції, недолугими зразками якої часто завалено крамниці, від лекторів вимагається доводити слухачам, що капіталісти будуть використовувати торгівлю в боротьбі проти „соціялізму". Надаючи „соціяльного аспекту" товарам, що завозяться до СССР, капіталісти намагатимуться „щоб, порівнюючи якість імпортованих і „отечественних" товарів, споживач робив висновок на користь буржуазного виробництва".

Кумедно, а так воно є, що не тільки ідейно - політичні й культурно - національні надбання Заходу є небезпечними для московської системи большевицького соціялізму, а й товари широкого вжитку для населення, за твердженням м і с ячника „М. Ж.", є „ідеологічною зброєю і диверсією". З написаного в журналі виглядає, що капіталісти, виробляючи товари доброї якости (не до порівняння з „отечественою" продукцією московського соціялізму), думають не про користь, ганяючись за прибутками, а про те, як зміцнити ідеологічні позиції в боротьбі з соціялізмом.

Видно, дуже бояться зовнішніх впливів, ерозії ззовні, коли до такого договорився місячник, що є під наглядом міністерства, очоленого А. Громико. Мабуть, прорахувалися американські бизнесмени що, сподіваючись на великий розмах торгівлі товарами для населення, підтримували наввипередки детант з брежнєвським миротворенням. Технічне обладнання Москва змушена купувати, а товари широкого вжитку для населення небезпечні „соціяльним аспектом". Від їх імпорту можна відмовитись, або обмежитись імпортом з колоніяльних країн московського царства.

Боячись економічної ерозії, що „може спричинити незрілі настрої", журнал вимагає „концентрувати увагу слухачів на тому, що соціялістичний і буржуазний спосіб життя треба порівнювати за головними критеріями", а не за рівнем добробуту з його кількісно-якісними показниками. А головних критеріїв у конституції дуже багато: тут і свобода на „всебічний розвиток людини", для того ж обплутано А р х іпелагом ГУЛагом „неісходимі" простори імперського царства; і психіятричні заведення в системі КГБ, тут і відсутність „експлоатації", її заступає рабська система колективної відповідальности — „кругова порука" у всеохоплюючому соціялістичному змаганні; і братерська рівність націй з єдинодержавною опікою „вєлікаво русскаво народа" та „атєчественной гордостью" в боротьбі з національними ідеями неросійських народів.

*

В п'ятій кінцевій частині методичної розробки лекції, при насвітленні боротьби з капіталізмом, пригадуючи про виховання клясової чуйности, журнал переспівує давні ленінсько - сталінські вказівки про „капіталістичне" оточення, про всі вади капіталізму і його „закономірну" загибель. Від лекторів вимагається наголосити, „що в ідеології та й у всіх інших сферах відносин з капіталістичним світом соціялізм є в історичному наступові". А міжнародне відпруження (з його заключним актом, треба додати), створює „більш сприятливі можливості для пропагування клясової міжнародної політики КПСС, посилюючи і д е о л огічний вплив соціялізму на найширші кола населення, суспільні й політичні течії".

Згадавши про „стійких і надійних, імунних до можливого впливу буржуазної ідеології" кадри, журнал пропонує підсовєтським людям наступати „на всьому фронті". „Совєтський Союз, соціялістичні країни мають всі можливості, щоб розгорнути ідеологічний наступ на всьому фронті. Ці можливості дають зміни у співвідношенні сил у світі на користь соціялізму і поглиблення загальної кризи капіталізму", над чим посилено працює кремлівська політика з її дипломатичним і КҐБівським корпусом.

Ускладнення в економіці капіталістичного світу, в яких ідеологічні жерці большевизму бачать кризи, підогрівають, а іноді й створюють згадані вище „корпуси". А великий бизнес ганяючись за зисками, в миротворному тумані допомагає тому. Ще не забулась допомога 1972 року, коли американські торговельні компанії, міжнаціонального засягу в дії, тихо продали большевицькому урядові біля 30 мільйонів тонн збіжжя, що спричинило різке підвищення цін в ЗСА. Большевицька преса називала його ознакою „закономірної" кризи американського капіталізму. Допомогу „інтернаціональній" системі большевицького рабства, на якій міжнаціональний капітал добре заробив, фінансували платники податку ЗСА. Подібне заповідається і в цьому році.

В заключній частині лекції „М. Ж". радить обов'язково наголосити слухачам, що „ідеологічна війна", як то вчив Ленін, не припиняється, в ній не може бути перепочинку. Таким змістом „начиняють" кадри в імперському царстві СССР, готуючи їх здійснювати принципи Заключного акту. Вихваляючи його „Ізвєстія" наводять слова президента Форда, який відїжджаючи з столиці Фінляндії, на східцях президентського літака буцім то сказав кореспондентам, що „після зустрічі в Гельсінках світ стане кращим як був" (Ізвєстія" 16-го серпня).

Роками старанно підготовлювана московською дипломатією конференція для безпеки і співпраці в Европі скінчилася ще одним потуранням учасників заключної наради світовому лихові, втіленому у країні — покручі, що їй назва СССР з його

(Закінчення на стор. 4-ій)

Мирослав Стиранка

ПОМИЛКОВА ОЦІНКА — ПОМИЛКОВІ ВИСНОВКИ

3

Еміґрація і Самостійницькі Позиції

В Гришко є проти конфронтації наших власних сил з ворогом, бо вони заслабі для такої конфронтації. Він пропонує використати його (ворога) слабості, що лежать у протиріччях між совєтською національною теорією і практикою, яку саме й використовують опозиційні сили в Україні, борючися за демократизацію й українізацію та за здійснення конституційних прав — національних і громадянських. Далі він пропонує боротися за ці права спільним фронтом з усіми іншими народами, включно з росіянами, з російським демократичним рухом.

Навряд, чи є хтось навіть з найрадикальніших на еміграції, який заперечував би сучасну тактику національної боротьби на наших землях, яку там стосують, використовуючи протиріччя між паперовими і дійсними правами України і вимагаючи їх здійснення, й хотів би переводити в Україні революцію. На практиці здійснюється в Україні боротьба спільним фронтом разом з ліберально-демократичним російським рухом, з такими людьми, як Сахаров та інші.

Проте гостро дискусійною є пропозиція В. Гришка, щоб і українська еміграція застосувала цю саму тактику боротьби, тобто зрезиґнувала на практиці зі свого гасла самостійности. На нашу думку, така політична тактика еміґрації не дала б бажаних практичних користей для руху спротиву в Україні.

Ця тактика могла бути ще корисною тоді, коли існували надії, що українські комуністи на чолі з Петром Шелестом здійснять свої вимоги про поширення республіканських прав. Хочемо звернути увагу, що і в Україні великою мірою піддали ревізії леґально - конституційні рейки боротьби, чого хоч би доказом є останній 7 - 8 випуск „Українсько г о вісника".

Нагадаємо, що в першому випуску цього самвидавного журналу говорилося про те, що за своїм змістом „УВісник" — цілком леґальне і конституційне явище. Сьогодні ці тези, наслідком змінених обставин, наслідком упадку Шелеста й пов'язаних з ним надій — піддано великою мірою ревізії. Це безумовно, не означає, що українські опозиційні кола відійшли від тактики боротьби за здійснення конституційних прав України, ця тактика в сучасних умовах єдино можлива. Але, мабуть, її уважають тільки засобом боротьби, засобом активізації мас, без можливостей здійснення.

У зв'язку з цим звуженням політичної акції нашої еміграції до „змагання з а демократизацію й українізацію в рамках загального руху в Совєтському Союзі, за здійснення формально існуючих конституційних прав,.. що включають і право виходу України з СССР", відхід української еміґрації від її самостійницьких вимог привів би великою мірою до послаблення моральних позицій руху спротиву в Україні, до повного зведення української проблематики на рейки „внутрішньої справи" СССР, чого саме й прагне совєтський режим й робить у тому напрямі міжнародні заходи, от хоч би в постановах останньої конференції безпеки в Гельсінках.

Що таке російський імперіялізм?

Особливо контроверсійними є теж і міркування В. Гришка на тему російського імперіялізму. Він повністю приймає тезу деякої частини російської опозиції, зокрема яскраво висловлена А. Солженіциним і його прихильниками, що не російський націоналізм та імперіялізм винні в сучасному поневоленні неросійських народів, а „диктаторська кліка різнонаціональної компартії, що використовує російські шовіністичні тенденції в своїх цілях".

А як же тоді, запитаємо, стоять справи з колишнім предтечею сучасного російського большевизму, царсько - російським імперіялізмом? Він також використовував для своїх цілей і німців, і українців, і грузинів, і навіть поляків для будівництва російської імперії. Він теж намагався здійснити „національну єдність" й перетворити багатонаціональну імперію на національно однорідну. Чи тоді також тільки „диктаторська кліка" вже не „різнонаціональ н о ї компартії", а „різнонаціонального царизму" використовувала російські шовіністичні тенденції? Тим часом суть російського імперіяльного шовінізму, поза фразеологією, в нічому не змінилася, що сьогодні підмічують китайські комуністи. І ось тут, не в комунізмі, не в „різнонаціональній компартії СССР" лежить база сучасної національної політики СССР. Відомо, що якийсь досить короткий час змагалися в СССР інтернаціональні сили з російськими шовіністичними тенденціями, але перемогли російські тенденції,в зв'язку з чим наступила в СССР повна дегенерація як комуністи ч н о ї ідеології, так і комуністичного будівництва.

(Продовження буде)

З НАШИХ БУДНІВ

Покривджена Волинь

Інколи сам не знаєш, коли, як і навіщо біди собі напитаєш. Отак автор цих рядків напитав собі клопоту своїм власним фейлетоном у „Свободі", п. з. „Лемкам діється кривда". Чому, мовляв, на клаптику України в Америці, тобто на Союзівці, немає ніодного будинку чи павільйону, який гордо носив би лемківську назву, — від такої, скажемо, Криниці, Сянока чи Балигороду?..

Недовго треба було ждати на відгук шановного читача, бо десь так, через два тижні, надійшов лист з рідної Філядельфії, від доброго приятеля Івана Івановича.

„Якщо з Вас, Іване Степановичу, — пише мені Іван Іванович, — такий великий соборник, якщо Вас так серце болить за бідну Лемковину, що вона не посідає на Союзівці свого павільйона, то чому, питаю, серце Вас не заболіло за нашу княжу Волинь?! Ану знайдіть мені на клаптику України хоч би один павільйон, чи мотель, що гордився б своєю історичною назвою від Дубна, Луцька, Острога, а хоч би від села Дерманя?"

„Адже в цій знаменитій Дермані, — продовжує Іван Іванович, — прийшов на світ найзнаменитіший прозаїк еміграції, автор трилогії „Волинь", Улас Олексієвич Самчук, якого 70-річчя відзначає в цьому році вся діяспора! А в місті Острові засновано першу, постійну українську, — тоді ще тільки руську, — друкарню, з якої вийшла на світ Божий „Острозька Біблія"! Якби наш волинський земляк, князь Константин Острозький не запровадив друкарства на Русі, Ви ще й досі ходили б безробітний, а з Вами всі українські журналісти, живі, мертві і ненароджені. Навіть сам Іван Тиктор не пустив би в рух свого пресового концерну у Львові, якби в нього не стали були на працю волинські жиди - лінотипісти з Луцька і з Почаєва!"

Такого мені нагородив дорогий Іван Іванович, так мене, як казали за небіжки Австрії, обшторцував, що не доведи Господи! Та й ще накивав пальцем, що мені змиє голову ще Т-во Волинян з Торонта, оте саме, що недавно видало друком книгу „Зібраних творів" свого славного земляка, поета Олекси Стефановича. І, скажіть, завіщо така напасть на мою голову?.. Чи то я видумую назви союзівковим павільйонам? Чи я Управа Союзівки, або якась інша союзова шишка?.. Чи я тому винен, що пан Володимир Квас так погуцулився цього літа, що перебрався за Петра Шикерика та й парадує по Союзівці в кресані, киптарі і червоних чачах, з дзьобенкою через плече і з топірцем у руці... А в вакаційному числі „Лиса Микити" пан маестро Еко ще й додав йому трембіту!

Ікер

Ярослав Падох

ОБОРОННА БАШТА

(Слово з нагоди посвячення нової церкви в Керґонксоні)

Коли рівно 920 років тому в нашу сиву церковну й державну давнину Блаженніший Іларіон, перший київський митрополит русин - українець у своїй знаменитій церковній, мовній і літературній пам'ятці „Слово о законі і благодаті" славив великих князів Володими р а Великого й Ярослава Мудрого, то з неприхованою гордістю згадав, що володіли вони не в якімсь невідомім краю, але в землі, що є відома по всіх кінцях світу.

Якщо годиться порівнювати велике з малим, давнє зі сучасним, то нехай буде вільно з повним правом і з невкритим вдоволенням сказати, що сьогодні посвячено зруб нової Божої святині, не в якійсь невідомій оселі, але в громаді, яка відома єсть у всіх сторонах нашої заморської спільноти, а то й далеко поза межами нашого континенту. Бо чи ж не є тутешня громада і її „високий замок" — Союзівка літньою столицею американської України!

Чи не гуртують її недільні й святочні Богослужби в літньому часі — досі під зеленим віттям дубів Союзівки — більше вірних, як деякі великі муровані церкви тутешніх метрополій?

Чи не вклала тутешня, покищо невеличка, громада в побудову своєї церкви стільки запалу й посвяти, скільки не завжди було вложено в неодну катедру?

А врешті, чи ця громада, складена з якої сотні родин земляків, не має всіх завдатків на великий, справді піонерський, розвиток? Щороку прибувають нові, ось як і в цім році 25 родин зі сусідньої оселі „Золота Осінь", а нова церква напевно що більше притягатиме нових поселенців. Побудована на ґрунті, дарованому Українським Народним Союзом у безпосереднім сусідстві „Союзівки", вона надалі служитиме сотням і тисячам союзівкових гостей.

Посвячення наріжного каменя цієї церкви зійшлося з великими роковинами 200-ліття американської революції й утворення незалежних З'єдинених Стейтів Америки та зі 100-літтям українського поселення в цім краю. Цей славетний 1975 Р.Б. для тутешньої громади є ще й роком 10-ліття власної парохії, а від тепер буде також роком придбання влас н о ї церкви.

Хоч сьогодні посвяче н о наріжний камінь, то вже зовнішні контури церкви викінчені й вже можна оглядати й подивляти її красу, вимкову акустику й практичність.

За замірами громади й плянами архітекта нова церква є достосована до потреб невеликої парохії впродовж року й до вимог вдесятеро численнішої вакаційної громади „Союзівки". Відсунувши половину великої рухомої стіни, що виходить на критий кружґанок, вона без труду міститиме одну і другу.

Викінчений назовні корпус церкви, зокрема її копульні башти, дають змогу досліджувати її пов'язаність із нашим традиційним церковним будівництвом.

Церковне будівництво на Україні має особливе значення. Наша історична доля прирекла власне церковну архітектуру бути репрезентантом нашої архітекту р и взагалі. Довгі доби бездержавности чи півдержавности відтяли нас від державного будівництва та створе н н я його національного стилю. Рання втрата панівного шару населення позбавила нас панського будівництва. Єдине будівництво, яке безперервно продовжувалося також в умовах неволі, було будівництво церковне.

Залишимо знавцям вирішувати чи існує зовсім оригінальний український стиль у церковній архітектурі. Ні київська Софія, ні львівський Юр — наші церковно - національні святощі й символи, це не пам'ятники оригінального українського стилю й навіть не твір виключно українських майстрів. Всі архітектурні стилі, що обігли світ й прийшли на Україну, там підпали значним змінам, перетопившись у горнилі українського мистецького генія. Мабуть не помилимося, коли скажемо, що найбільш українським є стиль стародавніх сільських церков, хоч, як пише київський дослідник церковної архітектури на Україні й автор великої книги про них, Г. Н. Логвин, „народні майстри були обізнані з досягненнями світової архітектури і творчо засвоювали їх. Очевидно, в кінці XIII, або на початку XIX ст., паралельно з проникненням рис ґотики в кам'яну архітектуру, вони з'являються і в дерев'яному будівництві, саме в тих елементах, які становили найбільш „рухому" частину композиції мас — вінчання башти. На них влаштовують височенний ґотичний шпиль — спершу один, а згодом — з чотирма маленькими баштами, на рогах в основі покрівлі. Башти строгого типу з одним шпилем є в двох церквах села Руське Поле (заснованого, можливо, ще за домонгольських часів). Церкви ці — дуже оригінальні, невеликих розмірів і суворих форм — донесли до нас мову ґотики".

Погляньмо, хоч би крізь вікно цієї залі, де відбувається наша гостина, й побачимо, де шукати первовзору цієї церкви й який її віковий родовід. З-поміж чотирьох малих „оборонних" веж - башт ось-ось побачимо княжий лук з XII чи XIII століття, чи козацький мушкет, а то й гармату із Запоріжжя. Ця церква, ще заки потемніє на гарячому сонці й від зливних дощів, вже тепер гомонить про сиву давнину нашу.

Вона не подібна до ніякої церкви, зображення якої надруковане у збірниках наших найстаріших й найбільш типових церков. Але в ній спостерігаємо їхні стародавні типові елементи. Залишаючи фахову оцінку фахівцям, архітектам й мистецтвознавцям, мабуть без остраху за помилку можна твердити, що вона, хоч сперта на старих, вікових узорах, є наскрізь оригінальна И тому можна сподіватися що вона ввійде в історію нової української архітектури, а з нею й ця парохія й ті, які цю церкву плянували, будували, фундували й посвятили.

Оригінальність цієї церкви приводить нас до важливого питання, чи дійсно наші творчі сили на еміграції повинні в мистецтві, зокрема в архітектурі, давати копії-репліки нашого національного мистецтва, щоб при їх допомозі знайомити неукраїнців і нашу молодь, народжену поза Україною, з нашою культурою? Чи навпаки, опираючись на національні традиції, давати твори нові, тобто твори творчі. Вирішення цього питан н я бодай в ділянці архітектури нехай полегшить той сумний факт, що більше як півстоліття наші церкви не будуються на центральній Україні, а понад чверть століття на Україні західній! Чи може надовше залишитися білою і незаписаною карта півсторічної історії нашої архітектури!

Без сумніву головним завданням нашої заморсь к о ї громади й взагалі еміграції є творити це, що не твориться, бо заборонене в Україні. Продовжувати перерва н и й насильно ланцюг вільного і повного життя та творчости українського народу у всіх ділянках культури, зокрема в ділянці церковної архітектури. Це церква і ряд нових оригінальних українських церков у Канаді запланованих нашим почесним гостем, професором архітектури Радиславом Жуком, які здобули похвальне відмічення мистецьких кіл, відповідають цим вимогам, і це ствердження є чи не найбільше признання, яке український мистець, зокрема архітект, може дістати не тільки від вдячної керґонксонської парафії, але й від всієї нашої національної громади, яка дбає про дальший розвиток української культури в чорну добу її безперервного „валуєвського" нищення.

Привілеєм о. пароха Івана Мака і обов'язком місцевої громади є відмітити й не забути в це велике свято й після нього працю і посвяту тих осіб і установ, які трудилися для здвигнення цієї

(Закінчення на стор. 3-ій)

ОБОРОННА БАШТА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

оригінальної святині. Їм і залишаємо це зобов'язання. А зібраним тут слід згадати теплим словом з нагоди вступного посвячення церкви й до того в десятиліття тутешньої парафії людину особливих священичих громадських й особистих прикмет, першого пароха цієї парафії, о. ієромонаха Любомира Гузара. З його п'ятирічним побутом у парафії назавжди пов'язалося її розбудова й будівництво її церкви. Сподіваюся, що висловлю почування усіх приявних тут, однаково парохіян, як гостей, складаючи хоч і на віддаль о. д-рові Гузареві признання й подяку за його труд, і що для нього буде напевно найціннішим — запевненням постійної приязні, слідів якої не затерла ні віддаль, ні розлука. Нехай ці слова та побажання дальшої і якнайуспішнішої служби для добра рідної Церкви, Чину й Народу дійдуть до його монашої обителі в далекому Кастель Ґондольфо.

На закінчення цього слова згадаймо спільно однією суцільною об'єднаною родиною найдостойнішого з достойних, святця і мученика за святу віру й майбутню щасливу долю його народу, голову нашої Церкви й — покищо лише з волі свого народу — Патріярха Києво-Галицького, блаженнішого Иосифа. Його мужнє і мудре слово на Вселенському Соборі про мартирологію нашої Церкви, вірність до крови й смерти її Владик, духовенства й вірних; його заява про незадавнене, свіжою кров'ю наново освячене, договірне — не дароване, право на власну церковну помісність та його десядирічна тверда й послідовна боротьба за неї, скріплюють нашу віру в перемогу нашої правди й поглиблюють нашу рішучість боротися за неї.

Про це свідчить ця нова церква у вінку символічних оборонних веж. Вона оборонною баштою стоятиме на сторожі місцевої громади й тисяч захожих гостей та допомагатиме їм підносити від буденщини свого духа вгору й ще тісніше єднатися з Богом і своїм народом на вигнанні і в рідному краї.

ЗБЕРІҐАЙМО НАШІ СКАРБИ

На цю тему появляються час від часу заклики у нашій пресі, але на закликах переважно і кінчається, бо нема у нас такої центральної установи, яка б цією справою серйозно зайнялася. А справа немаловажна. Знаємо з історії скільки таких скарбів вже пропало, чи то з причини воєнних дій, чи руками наших „воріженьків", які не щадили архітектурних творів, музеїв, книгозбірень, чи подібних пам'яток нашої культури. Таке знищення різними способами продовжується й тепер, тому треба рятувати те, що можна ще врятувати.

Мені йдеться про одну ділянку народної культури, а саме про народну пісенну творчість. Правда, багато наших пісенних скарбів зібрали в минулому наші етнографи, і ці скарби записані й видані науковими інституціями та тим самим забезпечені від забуття. Але життя приносить усе нові твори, як віддзеркалення подій, подія бо кожна в житті народу відбивається в народній творчості, в народній поезії та пісні.

В часі Першої світової війни зібрав я був дещо подібного матеріялу, який присилали мені наші вояки з воєнних фронтів, у більшості автори тих пісень чи віршів. Були між ними твори різної вартости, записані часто-густо невправною рукою на картках паперу, або й у зошитах. Були там особисті переживання, були й описи тогочасних подій та настроїв.

Події, які пережив наш нарід у часі Другої світової війни і після неї, в часі примусової мандрівки з батьківщини в чужину, життя по таборах, виїзд у далекі країни, — усе це залишило певно сліди в народній пісні. А час „визволення", врешті, вивози, розлука родин і подібне, чи це не залишило слідів у народній творчості? А воєнні дії УПА та інших наших військових формацій, хіба не оспівані вже в нашій народній творчості?

Певно, що так, але чи воно записане і десь зберігається? Ледве. На батьківщині, хоч там працюють наші етнографи, але вони можуть збирати лише те, що дозволене, що славить сучасне „щасливе" життя, а не це, що є виявом настроїв народних мас, що відбиває правдивий дух і настрої населення.

У вільних країнах живуть ще сучасники, які знають багато прикладів з цієї ділянки народної творчости, і від них треба зібрати те, що ще можна зібрати, щоби захоронити від забуття. А зібрати і записати це все — тепер невелика проблема, бо сучасна технологія, винаходи останніх десятків років полегшують справу утривалення переданого з уст до уст, і те, що подають виконавці, утривалить легко звукозаписувач, вірно записавши все на тасьмі.

Друга ділянка це наші церковні співи, що їх співають вірні так званою „самоїлкою" в часі церковних Богослужб. Кожна околиця мала дещо відмінні церковні „напіви", деякі, головно в гірських околицях, з давнім старовинним забарвленням, цікавим для музичних етнографів. Сюди належать не лиш Богослужебні співи, але також релігійно-народні, як коляди, щедрівки, весільні, похоронні та подібні пісні. Таких пісень на рідних землях, мабуть, ніхто не записує й ними не цікавиться, бо ж релігія — це „опіюм народу", а якщо хто й записує, то мусить їх відповідно „поправити" на бажання „властьимущих". А втім, ледве чи такі пісні мають там відповідний ґрунт і змогу розвиватися і передаватися молодому поколінню. Тому особливо ці пісні треба рятувати від забуття тут, на еміґрації.

Ще живе багато вірних з різних околиць нашої батьківщини, що пам'ятають ці пісні, і від них можна записати їх та в той спосіб зберегти. Цим повинні зайнятися, на нашу думку, в першу чергу наші церковні чинники, наші епархії, доручивши цю працю відповідним фаховим людям.

Якщо ми спроможні збирати фонди на будову величавих святинь, то повинні прикласти руку до збірки фондів для такої важливої культурної цілі. Лиш треба діяти скоро, не відкладати, бо люди, що пам'ятають ще ті пісні, люди немолоді, та й людська пам'ять не дуже тривка.

О.З.

Нововисвячений о. Роман Ґолемба відправив у Бостоні свою першу св. Літургію

Бостон, Масс. — Дня 10-го серпня ц. р., в часі відпусту в Слотсбургу, Владика Иосиф Шмондюк Стемфордський єпископ, уділив єрейських свячень отцеві дияконові Романові Ґолембі.

о. Роман Ґолемба

Першу Святу Літургію відправив о. Роман Ґолемба, 17-го серпня ц. р., в Бостоні, в українській католицькій церкві, Христа Царя, до котрої він належав. В супроводі вірних і церковної процесії впроваджено о. Романа Ґолембу до церкви, котра була виповнена вірними. Святу Літургію розпочав о. Роман Ґолемба в почті священиків: полковника Иосифа Скульського, о. монсеньйора Климентія Прийми, о. Степана Чомка, о. Романа Дикого та диякона о. Івана Терлецького. — Під час Служби Божої гарно співав парафіяльний хор церкви Христа Царя в Бостоні під дириґентурою Степана Дацька.

Цікаву проповідь про покликання до священичого стану і завдання молодого нововисвяченого душпастиря виголосив репрезентант Владики Иосифа Шмондюка зі Стемфорду, канцлер семінарії св. Василія Великого у Стемфорді професор о. монсеньйор Ленід Моско.

Другу проповідь українською мовою виголосив о. Еміліян Шараневич, колишній парох цієї церкви, котрий розповів вірним як він пізнав малого, дуже скромного і побожного хлопця Романа, і завважив в нього покликання до священичого стану. Отець Шараневич ним зацікавився і допоміг йому вступити до семінарії св. Василія Великого в Стемфорді. Свята літургія була звеличена великим числом вірних, які приступили до Святого Причастя.

Після Богослуження о. Роман Ґолемба благословив вірних стискуванням їх голів. На Святій Літургії був також приявний парох української православної церкви св. Андрія в Бостоні о. прот. лат Мирон Пахолок.

Після Святої Літургії, в залі при церкві Христа Царя, відбувся святковий обід, що його влаштувала для вшанування нововисвяченого о. Романа Ґолемби його родина. Спільну трапезу відкрив майстер церемонії о. Степан Чомко також колишній парох цієї церкви, як також він багато допоміг о. Романові Ґолембі в його студіях. Відкриваючи спільну трапезу, гостей привітав о. С. Чомко, далі слідувала молитва, по котрій майстер церемонії о. Степан Чомко запропонував пост, опісля всі присутні відспівали многоліттвія новому душпастиреві.

Після обіду промовляв о. Роман Дикий з Менчестеру, Ню Гемпшір; він згадав про родину, з якої вийшов нововисвячений душпастир, підкреслюючи, що вже з його родини, попередньо по стороні матері були предки священиками. Дальше слідувала промова о. Еміліяна Шараневича з Гемпстеду, Н. И., він підкреслив працю, яка чекає молодого священика в теперішніх часах, не тільки на релігійному, але й на національному полі. Відтак говорив о. монсеньйор Климентій Прийма, котрий знаючи нововисвяченого і його родину ще з Бразилії, з'ясував, яку велику працю мусить сповняти в теперішніх часах священик, в той час, коли ворог старається знищити нашу Українську Католицьку Церкву, виграти можна тільки тоді якщо будемо всі з'єднані, і слухати порад своїх провідників. Теперішній парох церкви Христа Царя, полковник о. Иосиф Скульський говорив про прикмети і святість нововисвяченого душпастиря, представляючи також ситуацію великого браку священиків, вже тут в Америці, ще гірша ситуація в Україні, де майже всі священики є на викінченні, а нових ворог не дозволяє висвячувати. Велику ролю в покликанні на священиків відіграють батьки, вони повинні молитися, щоб Бог дав їхнім дітям покликання до монашого і священичого стану, й тому подружжя Ґолембів нехай буде прикладною і зразковою родиною для всіх, що бажають віддати своїх дітей на службу Богові.

Володимир Гетманський, голова Відділу Спілки Української Молоді в Бостоні, ак рівнож довголітній і заслужений працівник і член Церковного комітету вручив від Спілки Української Молоді в Бостоні золоту Чашу в дарунку для о. Романа Ґолемби, як теж склав сердечні гратуляції від згаданої організації. Довголітній працівник для добра церкви та парохії, голова Церковного комітету парохії Серця Христового в Бостоні, Любомир Щудлюк передав нововисвяченому душпастиреві в імені парохії сердечні побажання, гратуляції, а також в подарунку вишиваний фелон.

Отець Степан Чомко майстер церемонії представив присутнім головний стіл почесних гостей святкового обіду, за котрим сиділи: батько, мати та сестра Ґолемби, їхня родина з Канади, Галина Гарасим і Павло Швець, канцлер, професор монсеньйор о. Леонард Моско, о. Роман Дикий, о. прот. Мирон Пахолко, о. Иосиф Скульський, о. монсеньйор Климентій Прийма, о. Еміліян Шараневич, о. Степан Чомко, диякон о. Іван Терлецький, питомець Тарас Ґалонзка та д-р Іван Дідюк.

Місцевий голова Відділу Українського Конґресового Комітету в Бостоні інж. Конрод Гусак передав привіт і побажання від членів Відділу. Д-р Іван Дідюк в імені Відділів: „Провидіння", Фонду Катедр Українознавства при Гарвардському університеті, Українського Лікарського Товариства Північної Америки Відділу на Нову Англію, та новозаснованої Української Федеральної Кредитової Кооперативи в Бостоні, побажав всечеснішому о. Романові Ґолембі від згаданих Відділів, багато успіхів, та витривалости в його тяжкій проте великій праці на полі до визволення Української Католицької Церкви та його народу.

Прикінці нововисвячений о. Роман Ґолемба висловив слова подяки батькові, матері і сестрі Анні, дякував всім священикам, котрі не пожаліли часу і труду і прибули на це торжественне святкування, і всім котрі були присутні на цім великім торжестві або чим небуть причинилися до його звеличання. Свято закінчено молитвою і грімким многоліттєвієм.

Д-р Іван Дідюк

Інформації про нацистських злочинців

Бонн. — Ройтерс інформує, що речник міністерства закордонних справ Німецької Федеративної Республіки передав Найвищому Судові в Карльсруге прохання уряду ЗСА про видачу документів згадуваних 50 воєнних нацистських злочинців, які тепер проживають в ЗСА і що це прохання буде в якнайкоротшому часі позитивно полагоджене. Він при тому додав, що така просьба американського уряду вплинула в липні ц.р. і вона була передана компетентним чинникам німецького уряду.

Совєтські техніки замінили американських спеціялістів в Ляосі

Банґкок, Тайланд. — Юнайтет Пресс Інтернешенал інформує, що уряд Ляосу погодився прийняти оферту Совєтського Союзу, який запропонував вислати до Ляосу 1.500 своїх спеціялістів різних ділянок, які мали б замінити американських дорадників, що у зв'язку із зміною політики і неприхильного до них наставлення, мусіли покинути цю країну. Англомовний щоденник „Ди Банґкок Пост", цитуючи міністра закордонних справ в ляоському уряді пише, що мовляв, Ляос воліє прийняти совєтських техніків і спеціялістів, бо вони працюватимуть як робітники заприязненої країни, без жадних політичних зобов'язань Ляосу супроти СССР. Ця заява міністра закордонних справ була фактично першим урядовим ствердженням про кількість присутніх совєтських дорадників. Уряд ЗСА вдержував свою Аґенцію для Інтернаціонального Розвитку в Ляосі до травня ц.р., виасиґновуючи при тому великі суми грошей для її вдержання і для загального технічного розвитку тієї азійської країни.

Д-р Роман Дикун – новий лікар в Торонті

Роман Дикун син проф. інж. Остапа і Маргарити Дикун завершив свої студії на Торонтонському університеті — ступенем доктора медицини. Він покінчив свою середню освіту, в знаній школі Апер Канада коледж, де здобув різні осяги, включно з Онтаріо Сколяршип. Його ім'я є поміщене в Лейдлав Ґол серед визначних студентів цієї 150-літньої школи. Був прийнятий на Торонтонський Медичний Факультет по двох роках університетських студій. Під час медичних студій одержав Р. І. Ґарис Авард — це є. срібна чаша і грошова нагорода. Написав і опублікував працю з ділянки ортопедії; яку поміщено в Медичному журналі Торонтонського університету. На медичному факультеті він сповняв інші визначні функції під час студій, був членом Комітету, вирішував приймання студентів на студії медицини в Торонтонському університеті. Закінчив з відзначенням Курси Українознавства ім. Григорія Сковороди, також десять-клясні студії гри на фортепіяні в Музичній Роял Консерваторії.

Протягом довгих років Роман був активним членом Пласту. Закінчив визначно Лісову Школу і займав різні пости в цій організації і сьогодні — він член Старшого Пластового Куреня — „Бурлаки". Під час студій був активним членом Українського Студентського Клюбу. Від кількох років був ініціятором створення гуртка медичних студентів при Українському Медичному Товаристві в Торонто, де нині є коло тридцять студентів. Як референт зовнішніх справ того товариства зосереджує свою увагу, головно на підготуваннях інформативних сходин для зацікавлених в медичних студіях.

Д-р Р. Дикун зачав свій „інтерншип" в Торонто Дженерал Ґоспітал.

Вище поданий перегляд минулого: студій, суспільної праці, успіхів і відзначень виразно підкреслює Романа талановитість, відданість і працьовитість.

Проф. д-р Богдан Дикун стрийко

З Волі Всевишнього 25-го серпня 1975 року, о год. 3:20 по пол., відійшов у Вічність

св. п. митроф. протоєрей
о. СЕМЕН ІВАЩЕНКО

сотник Армії УНР та довголітній настоятель Української Автокефальної Православної Церкви св. Андрія Первозванного в м. Клівленд, Огайо.

Панахида та похорони Покійного відбудуться в такім порядку:

ПАНАХИДА в середу, 27-го серпня, о год. 7:30 веч. в УАПЦеркві св. Тройці при Скрентон Ровд.

ПОХОРОН — в четвер, 28-го серпня 1975 р. о год. 9-ій рано, з цього ж самого Храму Тіло буде перевезене до Бавнд Бруку, Н. Дж., де в п'ятницю, 29-го серпня 1975 р. о год. 10-ій ранку буде відслужений чин Литії в Церкві-Пам'ятнику де будуть поховані Його Тлінні Останки.

В глибокім смутку про це повідомляють:

паніматка — МАРІЯ
доньки: КАТРУСЯ
і ОКСАНА
зять — СВЯТОСЛАВ
внуки — ВСЕВОЛОД і ЮРІЙ ПЕТРІВ
сестра пані-матки — ЛІДА з мужем ВОЛОДИМИРОМ і синами ЯРОСЛАВОМ і ОЛЕГОМ з дружинами — СКРИПЧУКИ
родина — МАРІЯ СЕНИК з синами і невістками
ІРЕНА СКРИПЧУК
та близька і дальша Родина

У „День Праці" 1975 р. під час, коли Українські Теніслісти, традиційно змагатимуться про першенство УСЦК, бракуватиме нам веселого, життєрадісного Товариша, шляхетного Спортовця, доброго і завзятого Теніслісти, прикладного Громадянина

Д-ра ВОЛОДИМИРА ГУКА

якого мило і приємно, як довголітнього, випробуваного Приятеля, сердечно згадуватимуть Члени

КАРПАТСЬКО-ЛЕЩЕТАРСЬКОГО КЛЮБУ

ВП. Родині, Товариствам та Українській Громаді висловлюємо глибокі співчуття.

ПРОВІД ОСЕРЕДКУ ПРАЦІ УЛАДУ ПЛАСТУНІВ СЕНІОРІВ в НЮ ЙОРКУ
повідомляє, що
В СОРОКОВИНИ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п. пластуна сен. кер.
ЗЕНОНА КОРЧИНСЬКОГО

буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ
в п'ятницю. 5 вересня 1975 р.
о год. 7-ій вечора
в церкві св. Юра в Ню Йорку
Просимо згадати Покійного в цей день в своїх молитвах.

В СОРОКОВИНИ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА і БАТЬКА

бл. п. мґра прав
ВСЕВОЛОДА ФОРОСТИНИ

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
дня 6-го вересня 1975 року
о год. 8:30 ранку
в українській католицькій церкві
св. Миколая в Брукліні, Н. И.

Про молитви за душу Покійного просять Родину, Приятелів і Знайомих,
в глибокому смутку:
дружина — ОЛЕНА
син — РОМАН
і Родина

ПОЖЕРТВА

У пам'ять ненадійно померлого дня 22 червня 1975 р. мого Найдорожчого СИНА

бл. п. ЯРОСЛАВА МАТВІЄВА з Чікаґо

зложили свої пожертви п-во Стефан і Стефанія МАРИЛІВ з Детройту — 40.00 дол. і п-і Юлія ВІДОРОВСЬКА 10.00 дол. — разом 50.00 дол., які зі щирою подякою передаю на Фонд Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті.

МАРІЯ СІЧКОВИЧ — мати

Д-р СТЕФАНІЯ ГУК

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО

продовжуватиме лікарську практику

Канцелярія при 90 Lenox Street, Newark, N.J.
буде відкрита почавши від 2-го вересня в понеділки, вівторки і п'ятниці
від 6:30 до 8:00 год. вечора.
Тел.: (201) 375-8761

КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАНИХ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ — МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ УККА

ПОВІДОМЛЕННЯ

В середу, 3-го вересня 1975 р.
о год. 6:30 вечора
в долішній залі УНДому
в НЮ ЙОРКУ, Н. И.
відбудеться

НАРАДА ПРЕДСТАВНИКІВ

УСІХ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ Й ОКОЛИЦІ
в справі

Великої Всенародної Маніфестації

з нагоди
200-РІЧЧЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ АМЕРИКИ,
100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ в ЗСА
та ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ-ПОЛІТВ'ЯЗНЯ
що відбудеться
в НЕДІЛЮ, 21-го ВЕРЕСНЯ 1975 РОКУ.

З огляду на важливі справи, приявність представників усіх організацій великого Ню Йорку — ОБОВ'ЯЗКОВА.

До участи в нараді запрошуємо оцим також представників сусідніх громад.

ЗА ПРЕЗИДІЮ:

Роман Гуглевич, голова — Онуфрій Германюк, секретар

КОНКУРС
УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ім. Д-ра Д. ПІСНЯЧЕВСЬКОГО НА ЕКОНОМІЧНУ ПРАЦЮ

1. Український Вільний Університет розписує оцим КОНКУРС ім. д-ра ДМИТРА ПІСНЯЧЕВСЬКОГО, економіста-теоретика й кооперативного діяча (1898-1966) на працю з ділянки української економіки.
2. Нагороджена праця є дотована сумою 600 ам. долярів.
3. Праця має мати найменше 4 аркуші друку (64 сторінки, або 160.000 ударів) і має бути оригінальним причинком до студій з ділянки української економіки в найширшому розумінні слова. Вже друковані праці не будуть брані до уваги.
4. Праці призначені на конкурс мають бути надіслані до 31 грудня 1975 р. Вони мають бути переписані на машинці найменше у двох примірниках із малою інтерлінією. Кожна праця має бути позначена автором шифром чи псевдонімом із запечатаною конвертою, на якій буде поданий той самий шифр чи псевдонім, а у конверті буде подане прізвище й адреса автора.
5. Жюрі буде складене із 3 осіб. — із двох професорів УВУ та представника фахівця, визначеного фундаторами нагороди.
6. Вислід конкурсу буде проголошений до 31 березня 1976 р. у пресі.
7. Нагороджена праця стається власністю УВУ. Якщо вона не зможе появитися у виданнях УВУ, а автор схоче її використати, може це статися тільки за порозумінням із Ректором УВУ, при евентуальнім виданні має бути зазначено, що це праця нагороджена на конкурсі ім. д-ра Д. Пісначевського.
8. Гроші, призначені на нагороду, є передані до УВУ й забезпечені в банку.

Ректорат
Українського Вільного Університету

UKRAINISCHE FREIE UNIVERSITAET
8 Muenchen 80, Pienzenauerstrasse 15, West Germany

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА НА МОГИЛІ БЛ. П. АРХИЄПИСКОПА ІОВА

запрошує все Українське Громадянство і Організації взяти участь у

ПОСВЯЧЕННІ ПАМ'ЯТНИКА
НА МОГИЛІ
бл. п. Архиєпископа ІОВА
що відбудеться
в суботу. 13-го вересня 1975 року
на ЦВИНТАРІ в САВТ БАВНД БРУКУ, Н. Дж.

Порядок дня:

Год. 10:30 — Приїзд і реєстрація учасників.
Год. 11:00 — Заупокійна Служба Божа.
Год. 12:30 — Акт посвячення, слово Преосвященного Митрополита Мстислава, ген.-шт. ген.-пол. П. Шандрука і о. кап. I УД УНА Б. Левицького.
Год. 1:15 — Тризна.

Чисельною участю вшануймо пам'ять Покійного Владики!.

„ЗАКЛЮЧНИЙ АКТ" В РОЗУМІННІ ЦК КПСС

(Продовження зі стор. 2-ої)

ідеологією ненависти і клясової боротьби. Щодо безпеки і співпраці, про яку так багато говориться в заключному акті", то Европа і світ ні на крок не наблизились до них. Підбадьорений успіхами заключної конференції, ханат з ЦК КПСС намагатиметься підготувати подібне „для безпеки і співпраці" Азії. А Пекін, який наполягав на зміцненні військово-політичної потуги Західньої Европи, вже посилює „дружні" взаємини з антикомуністичними силами країн Південно-Східньої Азії (Філіппіни, Маляйзія, Таїлянд, Сінгапур). Восени має відбутись світова конференція комуністичних партій, на якій московська стратегія намічатиме пляни і способи роздмухування світової пошесті „на горе всім буржуям" в миротворному тумані.

(Кінець)

Український Народний Союз

ПРОГОЛОШУЄ

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

В СОЮЗОВИХ ОКРУГАХ АМЕРИКИ И КАНАДИ ДЛЯ ЗАПОЧАТКУВАННЯ

ОСІННЬОЇ КАМПАНІЇ 1975 РОКУ

ЗАВДАННЯМ КАМПАНІЇ Є:

- **ПРИДБАТИ ДО КІНЦЯ РОКУ 2.500 ЧЛЕНІВ ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ $6,000.000.**
- **ПОДБАТИ, ЩОБИ НЕ БУЛО НІ ОДНОГО ВІДДІЛУ БЕЗ НОВИХ ЧЛЕНІВ 1975 РОКУ.**
- **ВШАНОВУЮЧИ РІК УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ — ПОДБАТИ ПРО ЦЕ, ЩОБИ ВСІ ЖІНКИ ЧЛЕНИ УНС ДО КІНЦЯ РОКУ ПРИДБАЛИ ПО ОДНОМУ ЧЛЕНОВІ І ТИМ САМИМ ПОДВОЇЛИ ЧЛЕНСТВО ЖІНОК УНС, ЯКЕ ЗАРАЗ ВИНОСИТЬ ПОНАД 40.000.**

Кампанія почнеться нарадами в Округах Ню Йорку і Ню Джерзі в п'ятницю 12-го вересня 1975 року.

До участи в нарадах запрошується всіх Відділових Урядовців Відділів поодиноких Округ, Конвенційних Делегатів, а також всіх членів УНСоюзу, які цікавляться справами установи до якої належать. ВСІМ ГОСТЯМ РАДІ;

Дата нарад	Місцевість і місце нарад	Передбачені промовці
П'ЯТНИЦЯ, 12-го ВЕРЕСНЯ	НЮ ЙОРК Український Народний Дім при 2-ій Авеню Початок год. 7:30 веч.	Члени Головного Уряду Василь Оріховський
П'ЯТНИЦЯ, 12-го ВЕРЕСНЯ	ДЖЕРЗІ СИТІ Український Народний Дім, Фліт - Окленд Аве. Початок год. 7:30 веч.	Члени Головного Уряду
П'ЯТНИЦЯ, 19-го ВЕРЕСНЯ	КЛІВЛЕН Кафетерія церкви св. Йосафата 5720 Стейт Рд., ПАРМА Початок 7-ма год. веч.	Йосип Лисогір Тарас Шмагала Богдан Футей Богдан Дейчаківський
СУБОТА, 20-го ВЕРЕСНЯ	ЧІКАГО Заля Союзового Дому при Н. Вестерн Аве. Початок 7:30 год. веч.	Йосип Лисогір Мирон Куропась Анатолій Дорошенко Богдан Дейчаківський
СУБОТА, 20-го ВЕРЕСНЯ	НЮАРК Український Народний Дім, 140 Проспект Аве. ІРВІНГТОН Початок год. 6-та веч.	Степан Гавриш Евген Іванців Василь Оріховський
СУБОТА, 27-го ВЕРЕСНЯ	ТРОЙ Заля Українського Дому 391 — 2-га вул., ТРОЙ Початок год. 3-тя по пол.	Марія Душник
СУБОТА, 27-го ВЕРЕСНЯ	ПАССЕЙК Українська Централя 240 Говп Аве., ПАССЕЙК Початок год. 6-та веч.	Степан Гавриш Василь Оріховський

Конференція країн „третього світу" прийняла нових членів

Ліма, Перу. — У вівторок, 26-го серпня, конференція країн т.зв. „третього світу" проголосувала прийняти чотири нові члени, а саме, Північний В'єтнам, Північну Корею, Панаму та Палестинську Визвольну Організацію. Західні коментатори твердять, що прийняття Північного В'єтнаму та Північної Кореї вказує, що „третій світ" ще більше „нахиляється" до комуністичного бльоку, хоча представники держав „третього світу" твердять, що вони „невтральні".

У конференції в Лімі, яка почалася минулого понеділка і має тривати 5 днів, беруть участь міністри закордонних справ й інші урядовці близько 80 економічно недорозвинених країн Азії, Африки та Південної Америки, а також дві европейські держави — Югославія та Мальта. В ролі „спостерігачів" прибули також представники деяких держав, які не зараховуються до „третього світу", та представники ряду „визвольних рухів".

Конференція визнала повноправним членом Палестинську Визвольну Організацію, а представника тієї організації, Фарука Каддумі, трактує як міністра закордонних справ Палестинської держави, яка, за словами багатьох делегатів, повинна бути створена „в недалекому майбутньому".

Фарук Каддумі, піддержаний представниками деяких арабських держав, зокрема Сирії, Іраку та Лівії, був висунув вимогу, щоб конференція проголосувала формальну резолюцію щодо усунення Ізраїля з Об'єднаних Націй. Але ряд африканських і південноамериканських країн противилися цій резолюції, як також проти неї заявилася Югославія. Навіть делегація Єгипту висловлювалася досить неясно в цій справі.

Тому в четвер, 28 серпня, арабські держави рішили не вимагати усунення Ізраїль з ОН, але закликали встановити „санкції" проти тієї країни, хоча не входили в подробиці щодо тих санкцій.

ТІЛЬКИ ВІДКЛАДАНИЙ СИР ДОБРИЙ, КАЖЕ УКРАЇНСЬКА ПРИПОВІДКА. НЕ ВІДКЛАДАЙТЕ ЖИТТЬОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СВОГО І СВОЇХ РІДНИХ НА ДРУГИЙ РІК. ЗАБЕЗПЕЧІТЬСЯ РАЗОМ ІЗ НИМИ ЩЕ В ЦІМ РОЦІ, ОЧЕВИДНО, В УКРАЇНСЬКІМ